

Karl Arne Blom

NÄGON ÄR SKYLDIG

Karl Arne Blom

NÅGON ÄR SKYLDIG

 SAGA
EGAMONT

Karl Arne Blom

NÅGON ÄR SKYLDIG

KRIMINALROMAN

SAGA EGMONT

Någon är skyldig

Copyright © 1972, 2017 Karl Arne Blom og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711706992

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

För säkerhets skull ska det väl påpekas: människorna, som figurerar i den här boken har inga förebilder i verkligheten. Om någon ändå skulle känna sig träffad bör vederbörande tänka efter varför.

När handlingen utspelas - hösten 1970 - hade visst den förekommande orkestern slutat med Dinah som signaturmelodi — i denna fiktionens värld kan de få hålla på med den. Dessutom har mig veterligen aldrig As time goes by stått på repertoaren - och det är synd.

Det rånöverfall, som förekommer alldeles i slutet inträffade inte i oktober detta år - det var den 25 mars.

För övrigt är verkligheten inte anpassad till det fiktiva.

Författaren

Fattigdomen

Prolog

Vännen W. var och hälsade på. Vi satt och språkade om böcker och om livet och om tillvarons tristess.

Han drack te - det gör han alltid. Kaffe för min del.

- Det komiska kan i sig vara allvarligt, påstod jag.

- Hur menar du då?

- Jo, tag Cervantes Don Quijote till exempel. Det är en bok jag kan läsa hur många gånger som helst; mycket beror det på att den är så satans rolig och underhållande. Det håller du väl med om att den är?

- Jo ...

- Men samtidigt som den är rolig och skrattretande är den tragisk. Don Quijote är inte bara en rolig figur - inte Sancho Panza heller. Egentligen är de ganska sorgliga och tragiska figurer. Och läser man boken eftertänksamt, då hittar man mängder med allvarliga inlägg i något som kan kallas debatten om livet och dess villkor och möjligheter. Jag har lagt små lappar här och där; på ställen som jag tycker är förunderligt djupsinniga. Det fantastiska med de här passusarna är att fastän de skrevs i 1600-talets början, är de på det hela taget fortfarande aktuella och giltiga. Den dag som idag är.

- Kan du ge ett exempel? Det är så länge sedan jag läste boken ...

Jag reste mig ur fåtöljen och gick fram till bokhyllan. Tog första delen och lät den på måfå falla upp under det jag gick tillbaka och satte mig.

Jag lade markeringslappen åt sidan och sa:

- Till exempel det här stycket. Jag ska läsa det högt för dig, bror.

Jag läste högt:

”På detta sätt fortsatte Don Quijote sin framställning i så lämpliga ordalag, att för tillfället hans åhörare omöjligt kunde anse honom förryckt; snarare lyssnade de mycket gärna till honom, enär de fleste av dem voro riddersmän, vilka ju vapenyrket företrädesvis tillhör, och han fortfor, sägande: 'Jag menar då, att en studerandes mödor äro följande: först och främst fattigdom; icke som om alla skulle vara fattiga, utan för att framställa detta fall i dess möjligaste uselhet; har man nämligen sagt att en studerande lider fattigdom, så tyckes mig att intet mera kunde sägas om hans missöde, ty den som är fattig, han har ingenting gott. Denna fattigdom känner han än delvis, i hunger, i köld, i nakenhet, än i allt detta samfällt; men i alla fall är den icke så stor att han ej får äta, även om det sker något senare än på den vanliga tiden, även om det sker av de rikas överlevor - den studerandes värsta elände är det som de sinsemellan kalla att 'gå till soppan'¹ - ej heller fattas dem ett, om också icke dem själva tillhörigt kolbäcken² eller spiselbrasan, som, om den icke värmer dem, åtminstone upptinar kylan, och äntligen sova de om natten under tak. Jag vill ej inlåta mig på andra småsaker, såsom t.ex. brist på skjortor och just ej överflöd på skodon, deras tunna och luggslitna dräkt eller huru de med god smak proppa sig fulla med gudslånen, när lyckan beskär dem att få vara med vid ett rikligt försett bord. På denna nu

skildrade knaggliga och svåra bana, snavande här, fallande där, än resande sig, än ånyo fallande, uppnå de den höjd de eftersträva, och, när de hunnit så långt, hava vi sett många, som, efter att hava tagit sig fram genom dessa Syrter,³ Scylla och Charybdis, liksom burna på lyckans vingar, - vi hava sett dem, säger jag, från en upphöjd plats styra och behärska världen, med hungern förvandlad till mätthet, frusenheten till behaglig svalka, nakenheten till präktiga kläder, och sömnen på en halmmatta till en vila på finaste lärft och damast, en välförtjänt belöning för deras duglighet.”

- Ja, sa jag. Så skrev Cervantes.

1

I

I samma ögonblick som den unge mannen steg in i lokalen och knäppte upp knapparna i manchesterblazern började musiken. Först hördes bara banjons spröda plingande. Strängarna liksom sökte en melodi. Så ville plötsligt trummorna vara med och leka och de drog den stora tuban med sig. Umpa, umpa, bölade den. En saxofon vände sig om och tittade på banjon, nickade. Och i detsamma reste sig hela raden av saxofoner och dragbasuner och skrek ut i lokalen:

- The name of this band is Atle! The name of this band is Atle! The name of this band is Atle! Tjo!!!

Sedan tog instrumenten vid, med en saxofon i täten. Och superparamountorkestern spelade sin version av Dinah.

II

Det var en helt vanlig måndagkväll i Lund. Klockan var närmare nio. Lokalen var halvfylld.

Den unge mannen gick in i Disquens atrium och fram till bardisken.

- En stor mellan, beställde han.

Mannen bakom disken tappade upp ett stort glas mellanöl.

- Fyra och femtio.

Den unge mannen la en femma på disken och grep glaset vid örat. Tog en djup klunk och fick femtio öre tillbaka, som han stoppade i byxfickan.

III

Det var en helt vanlig måndagkväll i Lund. Det var måndagen den femte oktober 1970. På Disquen på Akademiska Föreningen spelade superparamountorkestern trettiotaljazz i tre timmar.

Disquen är dagtid barsservering. Då heter lokalen Tua. Kvällstid heter lokalen Disquen. Normalt är det discoteque. Men på måndagarna är dans portförbjuden. Då är det levande musik. Då ska man lyssna. I tre timmar.

Efterhand som timmarna rusade fram fylldes lokalen. Borden blev först besatta. När inte stolarna räckte till satte man sig på golvet och när det blev alltför trångt på golvet proppades ingångshallen igen av stående. Man kom och gick. Det var inte samma människor där hela kvällen. Men lokalen var fylld - det var bara människorna som varierade. Många satt dock kvar hela kvällen. Lokalen med det höga taket, med valvpelarna och den stora luggslitna röda heltäckande mattan vibrerade av liv.

Det lyssnades på musiken, pratades, skrattades, grälades; man svor och man sjöng. Groggar dracks, öl eller vin.

Några prövade lyckan vid roulettbordet.

Den unge mannen tittade mot det gröna bordet. En av de spelande var en inte precis trådsml yngling med

hakskägg, som var lite rödlätt. Han förlorade lika glatt som han spelade. Den tunnhåriga croupieren rakade åt sig markerna och sa på östgötska:

- Nya insatser.

Den unge mannen ryckte på axlarna; gick och satte sig på en ledig stol nära orkestern. Han var på sitt andra glas och Rythm is our business spelades på scenen.

Orkestern var fjorton man stark. De var väl samspelade och hade god besättning. Det var egentligen bara trumpetsektionen, som inte riktigt höll måttet. Den lät lite ihålig och tunn. Ibland skar det sig.

Kvart över tio var lokalen helt fylld av lyssnande. Den unge mannen satt och fingrade på glaset; det var fortfarande hans andra glas. Det var nästan urdrucket. Han undrade om han skulle kosta på sig ett glas till. Tänkte: har jag råd med det? Han var sugen på ett glas till.

När orkestern gjorde paus reste han sig, trängde sig fram genom lyssnarleden och gick en halvtrappa upp till toaletten och kissade.

När han kom ner igen i lokalen var stolen han suttit på upptagen. Han hade väntat det.

Han gick fram till bardisken och köpte en öl till. Trängde sig ned med glaset i handen bredvid två flickor, som satt på trappan upp till den lilla balustraden. Spillde ut lite öl på den ena flickans jeans.

- Hoppsan! sa han.

Men hon märkte inget och hörde inte hans hoppsan. Tittade bara rakt framför sig och lyssnade till April in Paris.

Han tittade sig omkring på människorna. De var ungdomar som han. Längst fram vid ett bord, nära orkestern, satt sju stycken och sjöng högljutt och stampade takten. Han visste att den ene var trummis i en av

studentorkestrarna; vilken, det visste han inte. Vid glasväggen, in mot Chrougen, restaurangen, satt ett glatt sällskap. Fem stycken var de och de lyssnade inte på musiken. Ägnade sig bara intensivt åt varandra. Två ynglingar satt inlåtna i en volymhög diskussion om något. En flicka satt och glodde på dem och lyssnade, men sa inget. Den ene av ynglingarna viftade vilt med händerna när han pratade. Det såg riktigt sydländskt ut. De två andra i sällskapet, en pojke och en flicka, var helt upptagna av varandra. De kysstes omsorgsfullt och hårt. Hennes arm låg runt hans hals. Hon lekte med fingertopparna i hans öra; halvlåg i soffan.

- *One more time!* brakade det plötsligt löst.

De flesta i lokalen hade skrikit i korus när det sista ackordet hade dött ut. Den unge mannen hoppade till då dacapo-ropet kom.

Orkestern tog lydigt om det sista temat. Men det hörde ju till stycket. Han tittade på de två i soffan. Deras omfamning var mer än öm.

Plötsligt reste sig flickan på den unge mannens vänstra sida. Hon reste sig häftigt och abrupt, stötte till hans hand som höll ölglaset. Det skvimpade ut en skvätt på hans byxor.

Hon märkte inget. Han tittade på henne då hon gick bort till bardisken. Hon hade söt stjärt. Den vickade. Hennes jeans var snäva. Han såg henne försvinna bland de andra människorna borta vid bardisken, blandas med dem. Såg bara hennes rödgula schalet som stack upp. Hon var ganska lång.

Då dånade det till igen:

- *One more time! One more time!* skrek alla. Några slog med ölmuggarna i borden. Andra gången skrek han själv

med i kören och skvätte ut mer öl på byxorna, då han skulle ledsaga sitt rop med att slå ölglaset mot knäet. Glaset var halvfullt. Han fick öl på handen. Och på byxorna. Flyttade glaset till den andra handen och slickade av ölet på den högra.

Orkestern tog om sluttemat på nytt. Det var den obligatoriska andra repriserna.

Han drog med handen på byxlåret där ölet hamnat. Byxorna var blöta och det skulle bli en fläck på tyget.

Flickan kom tillbaka med en liten ölmugg i handen och trängde sig ned bredvid honom. Han tittade på hennes hand med muggen, aktade sig så han inte fick mer öl på byxorna.

Nu slutade orkestern.

- *One more time! One more time! One more time!* ekade det i lokalen.

Men ropen kunde inte frambringa en ytterligare repris. Orkestermedlemmarna vinkade avvärande; började bläddra bland noterna.

Den unge mannen tittade på flickan; lite ur ögonvrån. Hon tilltalade honom. Hon var söt. Hade vacker profil; var blond. Han började bli lummig av ölet. Hade tömt sitt glas och ville gärna ha mer. Han kände i kavajfickan. Fick upp mynten som låg där. Räknade dem: en, två, tre, tjugofem, trettio. Tre och sjuttiofem. Det fattades sjuttiofem öre till en stor mugg. Fick nöja sig med en liten. De små kostade tre och femtio. Han hävde sig upp och gick och köpte en liten mugg.

Han tänkte när han gick: ha råd. Snart så ska jag inte behöva vända på slantarna längre. Snart, så jävlar ... ska jag ha råd.

När han kom tillbaka var platsen där han setat upptagen. Det grämde honom. Han hade gärna setat kvar bredvid den blonda flickan och lyssnat på musiken. Han tittade sig omkring efter någon annanstans att sitta.

Det var rökigt och kvalmigt och varmt i lokalen. Han kände att han var fuktig i pannan. Strök sig med handloven över pannan och blev svettfuktig på handen. Han torkade av handloven mot byxorna och drog fram sin näsduk ur fickan. Strök sig med den över pannan.

Han såg en stol som var tom alldeles bredvid orkestern. Skyndade sig fram till den. Men när han kryssat sig fram var den redan upptagen. Han sjönk ned på golvet, lutade ryggen mot en pelare. Satt där.

Där han satt hade han en saxofon rakt i örat. Men det gjorde inget. När Caravan spelas gör det inget om man har ena saxofonen i örat. Inte förrän saxofonen råkar i extas blir det outhärdligt.

Han var nästan döv då Caravan var över. Hörde bara avlägset surret och rösterna i lokalen.

Två minuter över tolv började banjon plinga igen.
- *Buuuuuuu!!!* vrålade publiken.

För banjons plingande innebar Dinah, och Dinah strax efter klockan tolv innebar sista numret. När tuban började böla bölade publiken ikapp med den. Men orkesterns rop om att *The name of this band was Atle! The name of this band was Atle! The name of this band was Atle! Tjo!!!* överröstade buropen.

Han gick innan Dinah var slut. Det gjorde de flesta. Det var bara en tapper skara som satt kvar och hörde stycket till slut. En del i den förhoppningen att det skulle följa ett extranummer. Men han visste, att det blir det aldrig. När Dinah är slut packas instrumenten ner.

I AF:s foajé var det halvfullt av människor. Han gick ut genom de stora glasdörrarna i entrén och huttrade till då han kom utomhus. Det blåste kraftigt och hade börjat smådugga. Han slog upp kavajkragen och stack händerna i byxfickorna. Han kände att han var kissnödig. Det var ölet som trängde på.

Han hade kunnat gå in i huset och på toaletten, men istället gick han in bland buskarna mitt emot statyn av Esaias Tegnér. Han tittade på statyn när han tömde blåsan. Vinden skakade ner regndroppar över honom från träden. Han blev blöt i håret. Fick gula löv på axlarna.

Han drog upp gyflen och strök det blöta håret ur pannan. Drog upp kavajkragen på nytt och började gå hemåt; mot norr.

Vinden vände och slet i trädskronorna och han huttrade och frös lite grann. Han var ostadig på fötterna efter ölen och sömnig.

Det är höst nu, tänkte han och gick Sandgatan uppåt.

En polisbil rullade i sakta mak gatan fram. Den körde förbi honom. Han tittade in i den. Det satt två barhuvade konstaplar i bilen. De tittade förstrött tillbaka.

IV

Patrullvagnen vände nere vid Krafts Torg och körde Sandgatan uppåt. Körde förbi AF.

Man tog sina cyklar i cykelställen och trampade hem. Man gick till sina bilar och körde hem. Man gick hem, över Tegnérplatsen, genom Lundagård eller upp mot norr.

Bilen svängde vid Teologicum, körde Paradisgatan.

- Jävla väder ikväll, sa konstapel Rosén.

- Hm.

De körde förbi det mörkklädda café Lundagård. Ur parken på motsatta sidan skyndade några hemåt.

- Ett riktigt hundväder, skulle man kunna säga, sa Rosén.

- Ha ... Ja, det är visset.

- Jag undrar just ...

- SAM 4 till AVK 490, kom, knastrade det på polisradion.

- AVK 490 till SAM 4, kom, svarade Rosén.

- Åk till Karl den tolftegatan 48. Karl den tolfte fyra åtta. Lägenhetsbråk. Det var en granne, som ringde. Han hörde smällar och skrik från grannlägenheten. Grannen heter Johansson. De som väsnas heter Carleman. Carleman med C som i Caesar. Kör så fort ni kan. Det brakar vara våldsamma familjegräl där. Säger Johansson. Men inga sirener. Kom.

- AVK 490. Karl dussin fyra åtta. Uppfattat. Carleman. Caesar. Uppfattat. Kom.

- Kontakt när det är klart. Klart slut.

Konstapel Martinsson vid ratten vände bilen.

- Vad var det du undrade för något? frågade han.

- Undrade? sa Rosén.

- Ja, du sa: jag undrar just, när anropet kom. Jag förmodar att det var något du undrade.

- Jag också ... Men jag har glömt vad det var.

- Där ser man. Undrar just hur våldsamt det här lägenhetsbråket är. Det är ju också en okristlig tid att ställa till lägenhetsbråk på, sa Martinsson och tittade på sitt armbandsur. Kvarter över tolv. Folk borde sova. Det skulle bli mycket lugnare då.

- Då finge vi också kanske sova ...

- Hm.

De körde mot rött ljus i korsningen vid Allhelgonakyrkan. Men där fanns inga andra bilister, som kunde svära ve och

förbannelse över poliser som inte kunde iaktta de mest elementära trafikregler. De var snart framme vid Karl den tolftegatan 48. Martinsson slog av motorn och drog åt handbromsen.

De hoppade ur bilen under det att de satte båtmössorna tillrätta.

Ytterdörren var olåst.

- Tredje våningen, sa Rosén sedan han tittat på invånartavlan i entrén.

De halvsprang uppför trapporna. Det enda som hördes i trapphuset och i huset överhuvudtaget var deras springande fötter.

En dörr stod på glänt på tredje våningen och när de nådde upp till trappavsatsen tittade en man i morgonrock ut.

- De har tystnat nu, sa han.

- Är det ni som är Johansson? frågade Rosén.

- Ja. - Det var ni som ringde?

- Ja. För tio minuter sedan ungefär. Men de har tystnat nu.

- Vilken lägenhet är det?

- Där, sa Johansson och pekade på en dörr.

Det stod I Carleman på dörrskylten.

Martinsson tryckte på ringklockan.

Pling-plong, lät det.

Johansson gick in till sig och drog igen dörren, men lämnade en springa öppen som han tittade genom.

Martinsson tryckte på nytt.

Pling-plong, sjöng det igen.

Men ingen kom och öppnade.

Martinsson tryckte ännu en gång.

Pling-plong. Pling-plong.

Inget tecken på att någon ville öppna.

Han bankade med knogen på dörren. Tre slag.

Nu hördes hasande steg inne i lägenheten.

- Vem är det? frågade en kvinnas röst.

- Polisen.

- Pol ... Vad vill ni?

- Öppna!

Smäcklåset vreds om, trevande och tveksamt. Dörren öppnades, men fortfarande tveksamt.

- Vad vill ni?

- Det har kommit klagomål på att ni bråkar här, sa Martinsson och tittade på kvinnan i dörröppningen. Hon hade skotskrutig kjol och en vit blus.

Hon hade ingen behå under. Bruna bröstvårtor skymtade under det tunna tyget. Hon var barfota. Mörkhårig. Och tycktes vara i trettioårsåldern.

Vid ena mungipan syntes lite levrat blod och hon hade ett märke under vänster öga. Ett märke som efter ett slag.

- Har ni varit i slagsmål? frågade Martinsson.

Hon skakade på huvudet.

- Men ni har ju blod på läppen och ett blåmärke under ögat. Har ni blivit misshandlad?

Åter skakade hon på huvudet.

- Kan vi komma in?

Frågan var av retorisk natur och Martinsson klev in i lägenheten. Rosén följde efter. Han strök av sig batmössan.

De kom in i en tambur. En dörr in till sovrummet stod öppen. De såg en man, som låg i den ena av sängarna.

Martinsson gick in i sovrummet. Mannen låg på rygg och snarkade häftigt.

Det luktade sprit i rummet.

- Har han slagit er?

Martinsson pekade på den sovande.

Kvinnan svarade inget. Tittade bara med stora och skrämnda ögon på polismannen.

- Ni kan anmäla honom om han slagit er.
- Jag vill inte anmäla honom.
- Är det er man?

Hon nickade.

- Full?
- Ja ... som synes ...
- Brukar han vara det ofta?

Hon ryckte på axlarna i en talande gest och slog ned blicken.

- Slår han er ofta?

Hon knep samman läpparna.

- Ni vill alltså inte göra någon anmälan?

Hon skakade på huvudet och det långa mörka håret viftade av den energiska huvudskakningen.

- Då finns det inget vi kan göra, sa Martinsson. Men ni vet väl att ni har rätt att få skydd om han slår er? Han har ingen rätt att slå er. Även om han är er man ... Ni kan få skydd.

- Jag behöver inget skydd, sa kvinnan Carleman.

- Då så, sa Martinsson och nickade till Rosén. Han tittade på hennes bröstvårtor. Då åker vi igen. Men ni vet att ni kan ringa om det skulle hända igen ...

- Inte ikväll, iallafall, sa hon lågt och tittade på sin man. Inte ikväll.

När de kom ut i trapphuset stod Johansson där.

- Nå, sa han.
- Nå; vad då?
- Ska ni inte ta honom med er?
- Brukar de ofta bråka? frågade Martinsson.

- På sistone har det varit ganska ofta. Det brukar vara ett himla väsen när han är full. Ikväll tycker jag det var värre än på länge.

- Har polisen varit här förr?

- Nej ... Inte som jag vet. Det är första gången jag ringer. Jag tyckte måttet var rågat nu. Ska ni inte sy in honom?

- Det finns inget vi kan göra om inte hustrun anmäler honom. Såvida vi inte tar honom på bar gärning.

- Stackars kvinna, sa Johansson.

- Vet ni varför de bråkar?

- Nej. Jag känner dem knappt. Har bara hälsat flyktigt på henne någon gång i trappan. Men karlen ... han är en skit. Han hälsar aldrig tillbaka. Sur som ättika.

- Ja, nu sover han, så inatt blir det nog lugnt.

De sa godnatt till Johansson och gick ner till bilen.

Martinsson satte sig vid ratten. Rosén kröp in bredvid och tände en cigarrett.

- Vill du ha? frågade han och höll fram paketet.

Martinsson tog en Commerce. Fick eld av Rosén och drog ett djupt bloss, som han satte i halsen. Hostade ihåligt.

Rosén sträckte sig efter polisradion.

- AVK 490 till SA Martin 4. Kom.

- Fyran här. Kom.

- Vi är klara på Karl den tolfte. Det var lugnt nu.

Tydligen hade mannen slagit kvinnan. Han var skitfull och sov som en död. Men hustrun ville inte göra anmälan. Hon hade fått ett par smällar, men det var nog inte så våldsamt farligt. Vi får väl hålla ett öga på Carleman. Tycks ha våldstendenser då han får sig ett glas. Tydligen ... Kom.

- Det är uppfattat. Vi låter krim titta på honom imorgon. Ni kan fortsätta patrull. Ha det så trevligt. Klart slut.

- Tack detsamma, SA Martin 4. Det är uppfattat. Klart slut.

De körde.

Närmare klockan två körde de längs Östra Mårtensgatan. Martinsson kliade sig i ögat med vänsterhanden och höll ratten med den högra. Rosén sträckte på sig, gäspade. De var i jämnhöjd med Posten. Rosén tittade åt vänster och blev stel i kroppen.

- Stanna för fan!

Martinsson tvärbromsade.

- Vad är det?

- Ser ut som slagsmål ...

Rosén pekade på några svarta och diffusa gestalter på Stora Tomegatan. Martinsson satte sökarlyset på dem. Då såg de två polismännen tre figurer som tog till benen. På marken låg någon, orörlig. Rosén hoppade ur bilen och sprang fram till honom.

Han låg på mage och Rosén vände honom försiktigt runt. Mannen var rejält slagen i ansiktet. Det var svullet och partiet kring ögonen och näsan var rött av färskt och pulserande blod. Mannen stönade. Han var i fyrtioårsåldern, femtio på sin höjd. Rosén höjde blicken och tittade längs gatan. Gärningsmännen vek runt hörnet och ned på Magle Lilla Kyrkogata.

Martinsson körde fram bilen. Han klev ur.

- Hur är det?

- Ganska illa tilltygad, men ingen fara.

Rosén tog polisradion.

- AVK 490 till fyran. Kom. Bråttom.

- SAM 4. AVK 490. Kom.

- Vi är på Stora Tomegatan, alldeles vid Posten, i hörnet till Östra Mårtensgatan. Misshandel. Slagen man på gatan.

Tre stycken sprang härifrån. De vek av söder Magle Lilla. Ambulans och förstärkning. Kom.

- Uppfattat. Signalement? Kom.
- Nej. Bara ryggarna på dem när de sprang. Kom.
- Gott. Stanna där. Ambulans och förstärkning kommer.

Försök få mannen att tala om vilka det kan ha varit. Kom.

- Tacka fan för att vi stannar. Klart slut.

Martinsson stod på knä bredvid mannen. Rosén gick fram till honom.

- Talar han?
- Han kommer sig nu ...

Mannen stönade och rörde på sig. Vred olustigt kroppen fram och tillbaka. Martinsson letade efter en plånbok. Kände i kavajens innerficka. Inget där. Lirkade in handen och kände på bakfickan. Lyckades få fram plånboken.

Han öppnade den för att se om den innehöll några legitimationshandlingar. Hittade ett körkort. Läste: Folke Lindberg, född 1922.

Lindberg blinkade ivrigt. Såg frågande på polismännen. Han reste sig stönande upp på ena armbågen. Och spydde i detsamma. Det var blod i uppkastningen. Han hostade och gnydde.

- Hur känns det? frågade Martinsson.
- Jävligt, sa Lindberg och när han sa det rann det blod ur mungipan.

Det låg två tänder i spyorna.

- Vilka var det?
- Oaj! ... Vet inte. Har ingen aning.

Han talade lite stötvis.

- Jag kom och gick ... gatan fram, var på väg hem. Då dök ... de upp ... tre stycken tror jag, det var ... och sen bara small det. Utan vidare och ... aj! ...

Han tog sig åt huvudet.

- Och sen vet jag inte mer förrän ... ni stod över mig ...
- Ni kände inte alls igen dem?

Han ruskade försiktigt på huvudet liksom för att samtidigt känna efter om det satt kvar.

- Nej ... ingen aning.

Ambulansen svängde runt hörnet. Den körde fram och stannade. Två man steg ur förarhytten. De gick runt fordonet och öppnade bakluckan. Tog fram båren.

De satte ned båren på gatan bredvid Lindberg, som nu halvsatt upp.

- Hur är det? undrade den ene av ambulansförarna.
- Åjo, sa Martinsson och lade märke till en patrullbil, som kom körande mot enkelriktat. Ni får ta honom till akuten. Så kommer vi upp dit sedan och tar upp anmälan.

Ambulansmännen tog Lindberg under axlarna och hjälpte honom upp på båren. Rosén och Martinsson gick fram till förstärkningen.

- Hej, sa de nästan i korus.
- Godmorgon, sa en lång polis, som hette Fransson. Den andre, hans kollega, vinkade med handen.
- Tre män har slagit ner en. De sprang neråt gatan. Vi får köra några vändor och se om vi kan hitta något. Vi har inget signalement på dem. Såg dem bara som hastigast då de sprang. Och Lindberg, det var han som fick stryk, han har ingen aning om vilka det var.

- Kan det inte ha varit det gamla vanliga? undrade Fransson.

- Gänget Frey?
- Hm.
- Mycket möjligt. Om vi träffar på dem, så kan vi ta in dem för en koll.

- Jahupp, sa Fransson.

Och därmed gick de till sina bilar. Rosén tog polisradions mikrofon. Han anropade sambandscentralen och rapporterade läget. Allmänt larm gick ut från sambandscentralen till samtliga patrullbilar i staden. De skulle diskret kontrollera alla nattflanörer som påträffades. Om de träffade på tre stycken skulle de kollas särskilt noga. Om det var det minsta misstänkt med dem skulle de köras till stationen. Om kumpanerna Frey, Venström och Bolin hittades tillsammans så var de alldeles speciellt misstänkta.

Den natten fick stadens nattflanörer finna sig i att betraktas ingående om de mötte en patrullbil.

Ingen patrullbil träffade dock på gärningsmännen.

V

Martinsson och Rosén körde några timmar senare till lasarettets akutmottagning och tog emot Lindbergs anmälan. De fick av läkaren veta, att det inte var så farligt med honom. Två tänder utslagna, blåmärken och svullnader, ögonbrynen spräckta; men inga brutna ben. Trots allt, Lindberg hade haft tur.

På en bår i korridoren låg en ung flicka och såg blek ut och gnydde.

- Blindtarm, sa läkaren lågt och nickade.

De hade lämnat lasarettet och körde på. Östra Vallgatan, då de anropades på polisradion. De skulle köra till ett studenthus. Där hade någon träffat på en figur, som satt och sov lutad över ett bord i ett korridorkök. På spisen hade han tydligen glömt en kastrull. Spisplattan var på gränsen till överhettning.

De körde snabbt till studenthuset.

Då de kom in i entrén stod en yngling i morgonrock och trätöfflor och väntade. Han rökte en filtercigarrett.

- Det är på tredje våningen. Det vete faen vad det är för en som sitter där. Jag är uppe tidigt för att jag ska åka med tåget till Halmstad strax efter sju. När jag öppnade min rumsdörr ut till korridoren för att gå ut och duscha så var luften full av tjock och grå rök.

De gick in i hissen. Ynglingen fortsatte prata och tryckte på en hissknapp.

- Jag lyckades lokalisera det till köket. Det var en platta som stod på och den var alldeles vit och det var förbannat varmt. I hela köket. På plattan stod en kastrull med förkolnad spagetti.

Hissen stannade med ett ryck. De klev ur.

Martinsson och Rosén vädrade i luften.

- Det luktar, sa Rosén.

- Det luktade sju resor värre förut, sa ynglingen. Jag lyfte av kastrullen och hällde vatten i den. Öppnade fönstret och vädrade. Där sitter han. Jag har ingen aning om vem det är.

Han pekade.

Lutad över köksbordet satt en ung man och sov. Han hade borrar ner huvudet i armarna. En lång och blond hårkalufs stack upp. På bordet låg en axelremsväska.

- Kolla om han har kitt, sa Rosén och nickade mot väskan.

Martinsson tog väskan och tittade. Vände på innehållet.

- Nej, han verkar ren.

Rosén stötte till den sovande.

- Nu får du vakna.

- Öh ...

Ett rödmosigt ansikte tittade förvånat upp. Och det blev om möjligt rödare vid åsynen av polismännen.

- Vakna nu, hör du. Vad är det?
- Vad gör du här? Du har glömt en platta.
- Ja ... fan. Somnade visst. Jag skulle äta spagetti.
- Vad gör du här i köket?
- Gör? Ja, men ... jag bor här ...

Det visade sig att den unge mannen, som hette Svensson, hade flyttat in på studenthuset den förste oktober. Rosén och Martinsson gick in på hans rum. Där fick han visa legitimation och sitt kontrakt på rummet.

- Du får göra iordning i köket, sa Martinsson.
- Ja visst.
- Lite dragen, va?
- Jag var på fest igår.
- Hur länge har du suttit och sovit i köket?
- Vad är klockan?
- Kvart i fem.
- Jösses, jag har sovit i nästan en och en halv timme.
- Ja ... gör i ordning nu och gå och lägg dig sen.

Vid hissen stod ynglingen, som larmat.

- Fan ... bodde han här? När flyttade han in då? Jag har aldrig sett honom förr ...

- Han flyttade in den förste, sa Rosén och skrattade lätt.

De åkte hissen ned och körde iväg i bilen. Och talade om på radion, att det inte var något.

VI

Klockan sju var nattpasset över. De kom till polisstationen redan tre minuter i sju.

Martinsson rattade fram till nedfarten. Rosén tog radiomikrofonen.